
Globus Da vinci

Autor:

Data de publicació: 22-07-2022

El Globus Da Vinci és un globus terraqüi que data de 1504 atribuït a Leonardo da Vinci. El món Da Vinci és el món més antic que mostra el nou món.

El juny de 2012, a la fira de la International Map Collectors' Society, celebrada a la Royal Geographical Society de Londres, el globus Da Vinci va ser catalogat erròniament com a escrima, és a dir, una de les artesanies tradicionalment produïdes pels mariners mitjançant gravat i processament d'ivoris, ossos, petxines, etc., que es remunten al segle XIX. En aquella ocasió va ser descobert per l'investigador belga Stefaan Missine.

És el primer globus on es graven els noms de països com Brasil, Alemanya, Gàl·lia, Rússia, Ànglia, Escòcia, Armènia, Judea, etc.

Descripció i origen

El globus Da Vinci és una esfera buida obtinguda de dos hemisferis obtinguda de la part inferior dels ous d'estruç[4] procedent de l'estruç del castell de Visconti de Pavia, com a suport de la investigació sobre isòtops d'estrónci.

A l'hemisferi inferior hi ha un contrapès, compost de calci, barrejat amb clara d'ou, la finalitat de la qual és mantenir el globus en la posició correcta, ja que no té cap tipus de marc. El color dels gravats a la superfície del globus varia segons la llum, les ombres i els reflexos. De vegades és fosc, iridescent entre negre i blau.

L'origen del món (durant dècades forma part d'una important col·lecció europea) ha estat reconstruït en la mesura del possible: la datació centenària de closques d'ou d'estruç ha estat verificada en laboratoris certificats a Mannheim, Zuric i Viena. [5]

Artefactes similars

El globus terraqüi és el prototip, o model, del globus Hunt-Lenox, fet per fosa de coure i conservat a la Biblioteca Pública de Nova York.

A diferència del globus behaim, que data de 1492 i es conserva al Museu Nacional Alemany de Nuremberg, el diàmetre del qual és de 51 cm, el globus Da Vinci testifica la representació més antiga del Nou Món, en la seva part centre-sud, sobre un objecte que es pot sostenir al palmell d'una mà.

El globus està fet en una escala d'1:80000 000 i el seu diàmetre és d'uns 11,2 cm. El seu pes és de 134 grams. L'eix nord-sud és vertical, segons l'antiga teoria aristotèlica. El seu bessó, el globus Lenox, el fulcre d'una esfera armil·lar ara perduda, es va obtenir mitjançant fosa i està fet de coure. A la part inferior del globus Da Vinci es va trobar una gota de coure vermell que contenia traces d'arsènic, una substància de la qual parla Leonardo, descrivint la seva propietat, si s'afegeix al coure, per mantenir el color vermell d'aquest últim. De fet, en el Còdex Atlàntic, f 1103v, escriu textualment: "Posa a la barreja el coure cremat, és a dir, el corrompes amb coll d'arsènic, però serà trencable". [6] L'anàlisi visual del globus Lenox mostra clarament l'absència de corrosió o patina, verda o fosca: no es coneix cap altra evidència de l'ús d'arsènic com a inhibidor dels fenòmens de corrosió del coure a la Florència del segle XVI.

El globus jagellònic, d'origen francès, fet de llautó, té un diàmetre de 7,35 cm i va ser originalment part d'un rellotge

astronòmic construït a França al voltant de 1509. Sembla que deriva, des d'un punt de vista cartogràfic, del Globe Lenox.

La similitud entre el globus Da Vinci, anteriorment presentat com el Globus de l'Ou d'Estruç (OEG), i el globus Lenox va ser confirmada el 2012 pel professor Rudolf Schmidt, expresident de la Societat Coronelli, i l'expert en art Arxiduc Géza von Habsburg el 2013. El mateix any, es va publicar un article sobre ell en anglès, "A Newly Discovered Early Sixteenth-Century Globe Gravat en un ou d'estruç. El globus supervivent més antic que mostra el nou món". [7] El descobriment va tenir ressonància internacional a través del Washington Post[8].

Autenticació a Leonardo da Vinci

Al Còdex Arundel, conservat a la Biblioteca Britànica, Stefaan Missinne va descobrir un dibuix preparatori per al món, que es remunta a 1503, un mapa fins ara desconegut del món que representa la costa del Brasil. És una prova del fet que Leonardo da Vinci va ser informat sobre el descobriment d'Amèrica per Cristòfor Colom i especialment pel seu concitadà Amerigo Vespucci, com sembla evident i també reiterat, en els punts brillants -probablement estrelles- que es remunta a la constel·lació d'Arcturus, en el globus òptic del Salvator Mundi. En el passat, el dibuix en qüestió es va malinterpretar com una representació de la superfície de la Lluna. [11] Durant la seva estada a Florència el 1504, da Vinci va escriure sobre el seu globus terraquí al Còdex Atlàntic, esmentant el desig que l'objecte li fos retornat pel seu amic Giovanni Benci, que el tenia amb ell.

Leonardo da Vinci va calcular que el diàmetre de la Terra era de 7.000 milles nàutiques renaixentistes italianes (amb un valor d'uns 1.280metres per milla): aquest valor es reflecteix en el diàmetre i el factor d'escala del globus Da Vinci. Amèrica del Nord i gran part d'Amèrica Central, encara no descobertes el 1504, estan cobertes per l'oceà, però al centre trobem destacat un corredor que es pot transformar en una ruta comercial cap a l'Est, un passatge cap a l'oest.

El globus Da Vinci, fet per un artista esquerrà, com sabem Leonardo, està esquitxat d'imatges: trobem vaixells, un volcà, mariners, un monstre marí, penediments, representacions d'ones, muntanyes, rius, costes, bromes, la línia del Tractat de Tordesillas (que data de 1494) i un anagrama amb una estructura triangular. La varietat de representacions de serres inclou perfils afilats i irregulars i perfils cònics. Hi ha escotilles destinades a donar la sensació de profunditat, per als diferents tipus de muntanyes. Varietats similars en les escotilles es poden detectar en la representació d'ones i vaixells. Els vaixells es representen amb precisió i gran detall.

Leonardo posseïa un manuscrit de Francesco di Giorgio Martini, conegut com el Còdex Ashburnham: en el foli 25v hi ha una representació d'un carro de vel quadrat, representat a vista d'ocell mentre navegava per un riu, idèntic al del globus Da Vinci. Leonardo va deixar la seva pròpia mà sobre el còdex de Francesco di Giorgio, que, a més, és l'únic volum supervivent entre els que van conformar la biblioteca personal del geni de Vinci. [12] L'experta italiana Elisabetta Gnignera ha dut a terme una anàlisi precisa del complex pentinat del mariner a punt d'ofegar-se, confirmant la compatibilitat del mateix tant amb la data (1504) com amb l'origen geogràfic (Florència) del món. A la superfície del mar les ones estan gravades amb un tret distintiu, extremadament complex i intricat, completament sense proves en la història de la cartografia. (13)

El 5 d'abril de 2014, el professor Carlo Pedretti, el principal expert italià en Leonardo da Vinci, va examinar tota la investigació, felicitant el professor Missinne sobre com s'havia dut a terme. L'1 d'octubre de 2017, els resultats de l'estudi plurianeny sobre el món es van presentar a la conferència internacional de l'IMCOS (International Maps Collectors' Society) a Hamburg. Això va ser seguit per una conferència per als membres de la Societat Austríaca d'Història de la Ciència a l'abril de 2018, una presentació a la conferència ISHMap[14] al juny de 2018, una altra a la Conferència Internacional de Cartografia a Oxford al setembre de 2018 i una altra a la Universitat de Viena el 3 d'abril de 2019.

Llocs esmentats

Al món de Da Vinci es graven els noms del Cercle Polar Àrtic i el Tròpic de Càncer, però no els seus paral·lelismes. No hi ha cap indicació de l'equador, ni dels oceans, ni del Tròpic de Capricorn ni de l'Antàrtida.

Al continent sud-americà hi ha una traça (una línia creuada dues vegades) del que podria haver estat el Tròpic de Capricorn. La inscripció ANFVROIN està coberta per l'Equador. El pol nord eclíptic, conegut des de l'antiguitat, està indicat. L'equador no està explícitament marcat, però es troba a la línia d'unió dels dos hemisferis, d'acord amb el concepte de terra esfèrica suportada, entre d'altres, per Sacrobosco. (15)

El lèxic i els trets decoratius dels portolans renaixentistes, en els quals apareixen reis, insígnies nacionals sobre els territoris descoberts, indicacions de les principals ciutats, flora, fauna, símbols religiosos, roses de vent, escenes bíbliques, etc., estan absents. En el seu lloc, trobem illes més petites, deïtats fluvials i serralades anònimes al llarg de

les costes, com a Sud-amèrica, amb la representació d'algunes muntanyes còniques específiques. En cap dels topònims apareix la lletra Y, com mai en els mapes de Leonardo.

Les costes dels territoris encara no descoberts, com les occidentals d'Amèrica del Sud, es dibuixen amb una línia gairebé recta, sense els retorns habituals. S'ometen paral·lels i meridians, amb l'única excepció d'uns pocs rastres de perspectiva i proporció, com a la part sud del Nou Món. L'examen dels pocs rastres supervivents de paral·lels i meridians mostra que els paral·lelismes "invisibles" al globus es dividien entre 10 i 10 graus, mentre que els meridians tenien subdivisions de 5 a 5. Aquest tipus de subdivisió indica un excel·lent grau de precisió i proporciona proves que Leonardo tenia accés als mapes ptolemaics, que estaven presents a la seva biblioteca personal.

En aquest sentit, cal destacar la representació de la muntanya de diamants a la regió de l'extrem oriental, prop de l'equador, del portolan de Girolamo da Verrazzano, germà del més famós Giovanni (1485-1528), datat el 1529 i conservat als Museus Vaticans. Per a Leonardo, Prudence assumeix les característiques d'un drac. [16] El posicionament de l'expressió a les costes orientals d'Àsia, accessible només després d'un llarg i perillós viatge, necessàriament per dur-se a terme amb prudència, no és el resultat de la coincidència. En el globus Da Vinci s'indica un pas per mar a l'oest, entre les grans illes del Carib, cap a les costes orientals d'Àsia. Verrazzano, que estava a sou de Francesc I de França, va ser l'encarregat de descobrir un possible pas a la Xina. Leonardo també va treballar per a Francesc I, fins a la seva mort el 1519. Només sis anys separen la seva mort del càrrec assignat pel rei a Verrazzano.

Al globus es mostren, en gravat, els noms de 73 llocs i una frase. La majoria d'aquests noms es refereixen al continent asiàtic, seguit d'Europa, el continent africà i alguns situats a ZIPANCRI (Japó), l'àrea del Carib i Amèrica del Sud.

Àsia

Els llocs del continent asiàtic esmentats al món són: SARMATIA TRA IMAVM ASIATICA (Font: Taula XI de Ptolemeu), SARMATIA (Font: Taula II de Ptolemeu), ALBÀNIA (Azerbaidjan), ARMÈNIA (Armènia), ÀSIA MENOR (Turquia), IVDAE (Israel / Jordània), SÍRIA (Síria), PÈRSIA (Pèrsia, Iran), ARÀBIA FELIX (Península Aràbiga), MESOPOTÀMIA (Mesopotàmia, Iraq et al.), PARTHIA ARIA (Iran Oriental, Turquia central-oriental, Iraq et al.), BABVLONIA, BACTRIANA, SCHITIAIN ESPESIL, TRAIMAVM, SACHARVM REGIO (Regió de Sacae, o sucre, esmentat per Ptolemeu i Plini), CARMRNIA (Carmanian, regió vinícola esmentada per Marco Polo, a l'est de Pèrsia), CALIQVT (Ciutat Portuària índia, no s'ha de confondre amb Calcuta), TROPICVS CANCRI (Tropicus Cancr en lloc del tròpic correcte de Capricorn). , referint-se a una edició de 1482 o 1486 de Ptolemeu), INDVS (riu Indus), ÍNDIA INTRA CANGEM (dins del Ganges), SCHITIA EXTRA IAMVM (Escítia més enllà de l'Imaun, l'himàlaia actual), CIRCVLVS ARTICVS (Cercle Polar Àrtic), SERICA REGIO (de Ptolemeu, País dels Seri, relacionat amb la seda, nord-est de la Xina et al., la regió més oriental del món segons Ptolemeu), GARIENI (derivat de Garinai, Lat. Garinei, prop de la regió dels Seri i les muntanyes Anubii a la taula VIII de Ptolemeu, Àsia), ÍNDIA EXTRA (Índia més enllà del Ganges), ASSIA (Combinació de CASHGAR a la Ruta de la Seda i ÀSIA, nom del continent asiàtic)

L'ortografia de la paraula ASSIA amb doble S és inusual. El trobem només en el mapa de Cantino de 1502, que esmenta un PVNTO DE ASSIA però el gravat no sembla ser coincident. La posició de la paraula ASSIA al globus, al centre d'Àsia, sembla indicar la zona muntanyosa caracteritzada per oses i àrees d'intercanvi de Cascar (Caixgar) a la Xina occidental (Xinjiang), SINARVM REGIO (primera representació històrica del nom de la Xina en un globus), CACOBATE (derivat de Cacobae, població del nord de l'Índia, Kakobai, Ptolemeu VIII Tabula Asiae), ÍNDIA SVPERIOR, GENGEN FLVVIVM (riu Ganges), SIMARVM SITVS (és a dir, regió de Simi), DESERT ÍNDIA (Carmanian Deserta), ÍNDIA ORIENTAL (est de l'Índia), HC SVNT DRACONES, REGNE MOABIO (Maabar, Regne malai), VARP R (és a dir, regne Varr, vegeu Marco Polo), PROVÍNCIA DE LOAC (Terra de Locac de la qual també parla Marco Polo, costat oriental de la península malaia). Pel que fa a ANFVROIN (mig amagat just a sobre de HC SVNT DRACONES, només es pot albirar la lletra inicial A i les dues últimes lletres IN), IRCINIA.

Illes

Hi ha diverses illes esmentades al món: MADAGASCAR (probable font Marco Polo), CIRTENA (derivada de Sarraceni esmentada per Marco Polo i Circobena, una illa propera a Madagascar, també reportada al globus d'Apiano), i TAPROBANA (Sri Lanka), SEILAN (Illes).

Europa

A Europa: GAUL (França), ALEMANYA (Alemanya), ESCÒCIA (Escòcia), ANGLIA (Anglaterra), ITÀLIA (Itàlia), HISPANIS (Font: Mapa Ptolemaic HISPANIAE, TABVLA EVROPA II). EN GRON ELPIE APE (Groenlàndia es creia que formava part d'Àsia. De vegades citat com Pilapelant com en el mapa ptolemaic d'Ulm de 1482 basat en el mapa de Claudi de 1427 d'Escandinàvia), DATIE (Dinamarca), RVSIEA TANAIS (Font: Plini), EVROPA (Europa), CRECIA

(Grècia), SARMATIA (Polònia, Livònia, Lituània, àrees de Rússia i Crimea).

Àfrica

Per a Àfrica: ZAMOR, MACVSI (Machusier a Mauritània), GETVLIA (Getulia), DESERTA LIBIA (Desert libi), AFERICA (Àfrica), C VERDE (Cap Verd), R GRADE (Rio Grande), LIBIA INTEROIR (Líbia Interior), PALVDES NILI, MEROVE INSVLA (Meroe, important centre comercial del Nil), EGIPTVS (Aegyptus, és a dir, Egipte), C DEBONE HOPE. (Cap de Bona Esperança, és a dir, Cap de Bona Esperança, descobert per Bartolomeo Díaz el 1487).

Amèrica del Sud i el Carib

A Amèrica del Sud: TERRA DE BRASIL es refereix a la regió esmentada per Colom durant el seu tercer viatge, en el qual es van carregar 3.000 lliures de fusta brasilera a bord, tal com va descriure Grynäus el 1499. MVNDVS NOVVS, (vegeu Amerigo Vespucci i el seu missatge a Lorenzo di Pierfrancesco dei Medici datat el 7 de setembre de 1502, al final del seu tercer viatge, a més de l'opereta impresa del mateix títol publicada el 1504), TERRA SANCTAE CRVCIS (derivada d'Ilha de Sanctae Crucis, és a dir, Illa de la Santa Creu, tan batejada per Cabral el 1500). Trobem una anomalia de forma circular i color fosc en correspondència del continent sud-americà. A través de l'anàlisi de laboratori, es van detectar traces de coure i arsènic.

Al Carib: ISABEL (Cuba), SPAGNOLLA (Santo Domingo/Haití) i ZIPANCRI (Japó). ZIPANCRI és una deformació de Canpa Gu, al seu torn derivada del xinès jih-pen-kuo. Martellus escriu Zipangu, mentre que Behaim l'anomena Cipangu.

Notes

- ^ Missinne, p. 220. <https://www.labrujulaverde.com/2021/10/leonardo-da-vinci-creo-el-primer-globo-terraqueo-que-muestra-america-usando-cascaras-de-huevo-de-avestruz>
- ^ El primer globus de Leonardo amb Amèrica del Sud, el arte.it, 7 de novembre de 2018. [Consulta: 20 setembre 2020].
- ^ El globus Da Vinci, de Stefaan Missinne, el cambridgescholars.com. [Consulta: 22 setembre 2020.2020.2020.2020.2020.
- ^ Rombai, L., El globus d'ou d'estruç d'aproximadament 1504 descobert i estudiat per Stefaan Missinne, "Geostorie", XXII, 1 (2014), pp. 71-80.
- ^ Missinne, pp 246-252.
- ^ Còdex Atlanticus pàgina 1103.
- ^ Stefaan Missinne, un globus terraquí recentment descobert de principis del segle XVI gravat en un ou d'estruç: el globus supervivent més antic que mostra el nou món, a The Portolan, diari de la Washington Map Society, vol. 87, 2013, pp. 8-24.
- ^ Premsa: Globus d'Ou d'Estruç, a washmapsociety.org, Washington Map Society. [Consulta: 6 agost 2019.2019.2019.2019.2019
- ^ Missinne Stefaan, Verhoeven Geert, Leonardo va representar Amèrica: Malinterpretat com la Lluna, Avenços en Estudis Històrics, Vol. 8 nº 4, 2019.
- ^ Salvatelli - Constable, pp 12-16.
- ^ C. Maçons i g. Paganini, Els primers filòsofs moderns i el llegat renaixentista, Cham, Springer International Publishing, 2016.
- ^ Missinne, pp. 158-159.
- ^ Missinne, pp. 139-141.
- ^ Matthew Edney, ISHMap: Societat Internacional per a la Història del Mapa, en mappingasprocess.net, ISHMap, 13 de desembre de 2017. [Consulta: 6 agost 2019.2019.2019.2019.2019
- ^ Missinne, pp. 61-81.
- ^ Missinne, pp 71-74.

Bibliografia

Stefaan Missinne, The Da Vinci Globe, Newcastle-upon-Tyne, Cambridge Scholars Publishing, 2018, ISBN 978-1-5275-1134-7.
L. Salvatelli, J. Constable, Riflessi (ed enigma) in una sfera di vetro, in Medioevo, vol. 279, (2020).
<https://www.cambridgescholars.com/news/item/book-in-focus-the-da-vinci-globe>